

Деветдесет и пета глава

Монти Кол се оглежда и пита:

- Къде е Инко Нитс?

- Не можем да го открием – казва Блавор.

Монти Кол отваря нетбука си и докосва екрана.

Вглежда се и казва:

- Виждам го. Лети към кораба майка.

- И защо? - вика Винко Станс.

- Ще се опитам да разбера – казва Монти Кол. -

Инко, обади се...

- Какво става? - пита Инко Нитс.

- Аз питам – отговаря Монти Кол. - Какво си решил?

- Ще измъкна Тера Анк и жупана докато не са се усетили – спокойно обяснява Инко Нитс.

- Теб те търсят, как ще се промъкнеш? - пита Монти Кол.

- Глътнах ориентир – отговаря Инко Нитс, - прихващаш ли го?

Монти Кол докосва екрана на нетбука си и клати утвърдително глава:

- Виждам те, мога да те телепортирам.

- Мен само в краен случай – казва Инко Нитс. -

Вземете с Блавор един бърз кораб и застанете на удобно разстояние. Вие сте добри пилоти и ще се справите двамата.

- Знам кой кораб да взема – казва Блавор. - Да тръгваме. Физор Апс, ще се наложи да участваш и ти.

- Нали съм тръгнала? - изразява готовност Физор Апс.

- Не – клати глава Блавор. - С Миро и Драгица ще трябва да се доближите максимално до кораба майка. Нека Драгица почувства екипажа. Ако може да им въздейства, нека ги накара да приземят кораба.

- Да приземят кораба майка?! - вика Физор Апс. - Ще го разбият!

- Няма – спокойно казва Блавор. - Аз съм приземявал и по-голям веднъж. Наложил се спешен ремонт. Вярно, че беше в Невада и нямаше жива душа наоколо, но армията бързо ни обсади. Добре че имаше добри програмисти с мен, защото системата не е предвидена за приземяване и не може да издигне кораба. Накрая успяхме да излетим, без никаква авария. Е, започнаха да ни обстрелват, но това е все едно да замеряш с камъни бронирана кола.

- Тези няма да се приземят в Невада – все още възбудена вика Физор Апс.

- Няма страшно – успокоява я Монти Кол. - Тера Анк ще бъде с нас, когато те ще кацнат. Миро трябва да влезе в системата им и да си прибере базата данни.

- Каква система, каква база данни? - недоумява Миро.

- Ти си я правил – обяснява Монти Кол. - Папката е Миро, а базата носи същото име.

- И как ще ги намеря? - пита Миро.

- Аз ще те свържа – успокоява го Монти Кол. - Системата на нетбука ти е подобна.

- Системата ми е Убунту и няма нищо общо! - вика Миро.

- Ще говорим после – махва с ръка Монти Кол. - Няма страшно. Ще се убедиш колко си приличат.

Монти Кол и Блавор се отправят към хангара, след тях вървят Винко Станс, Физор Апс, Миро и Драгица.

- Физор, ти можеш ли да управляваш совалка? - с недоверие пита Винко Станс.

- Ако те е страх, не се качвай – отрязва го Физор Апс. - Как мислиш? Че само мога да се разкрячам ли?

- Не ме е страх – казва Винко Станс с треперещ глас, - просто не знаех.

- Да бе, не знаел! - презрително просъсква Физор Апс. - Но сега е момента да се отърва от теб.

Миро и Драгица се подсмиват, но Винко Станс не разбира от шега.

- Щом си решила – вдига рамене Винко Станс.

- Ама ти си наистина... - не довършва Физор Апс.

- Какво? - пита Винко Станс, вече окопитил се.

- Ти си знаеш – смее се Физор Апс и прегръща

Миро. - Хайде, че нямаме време.

Монти Кол подава една карта на Физор Апс и посочва совалката, с която бяха летели. Физор Апс кимва и се приближава до совалката. После насочва картата към четеца вдясно от вратата и я отваря. Сяда на пилотското място и посочва на Миро мястото до себе си:

- Седни тук, за да си близо до мен.

- И сега ли? - пита Миро.

- Когато върша работа, не съм толкова нежна – усмивва му се Физор Апс. - Тук ще имаш поглед и върху бордовия компютър. Може да ти се наложи да го използваш.

- Аз моя не мога, ти – бордовия – вика Миро.

- Ще разбереш, че можеш – успокоява го Физор

Апс.

Блавор и Монти Кол се качват в един голям кораб. На екрана пред Миро и Физор Апс се появяват Монти Кол и Блавор.

- Готова ли си? - пита Монти Кол.

Физор Апс кима.

- Тогава да им пуснем малко музика! - казва Монти Кол и пуска „Hearts of Steel“. - С това парче поздравявам екипажа на кораба майка!

На екрана се появява безлична физиономия.

- Какво желаете? - пита човекът без лице.

- Не ти ли харесва музиката? - пита наивно Монти

Кол.

- Ако искате да се предадете, направете го веднага – твърдо заявява човекът без лице.

- Долавям го – казва Драгица. - Мога да му вляза в мозъка.

- Значи, сега е момента – вика Монти Кол. -

Накарай ги да кацнат.

На екрана се появява Инко Нитс:

- Вътре съм. Точно до клетките с жупана и Тера

Анк.

- Те добре ли са? - пита Блавор.

- Да – потвърждава Инко Нитс. - Ето ги.

Камерата му улавя първо Тера Анк, а после жупана.

Физор Апс вика:

- Дръж се, Тера Анк!

- Мамо! - вика Тера Анк.

- Всичко ще е наред! - успокоява я Инко Нитс. -

Монти, телепортирай ги.

В същия миг Тера Анк и жупанът се озовават в кораба на Блавор и Монти Кол. На кораба майка се чува сигнал за тревога. Веднага десетина мъже без лица обграждат Инко Нитс с насочени оръжия.

- Е, сега е моментът! - вика Инко Нитс и се изпарява пред очите на мъжете без лица.

Корабът майка излиза от орбита около Луната и се приближава до Земята с доста голяма скорост.

- Ще се разбият! - вика Драгица.
- Пусни ги да поемат управлението – казва й Физор

Апс.

- Добре, и сега какво? - пита Драгица.
- Нищо, ще могат да кацнат – успокоява я Физор

Апс.

- Миро, сега си ти – обажда се от екрана Монти

Кол. - Прехвърлям ти контрола върху системата.

На екрана на Мировия нетбук се появява десктопът на системата на кораба майка. Миро интуитивно докосва екрана и попада на файл брауъра на системата. Успява да намери системните програми и сред тях програмата за търсене на файлове. Търси файл с име „Миро“ и го открива в папка със същото име.

- Копирай го на своя нетбук и го изтрий! - вика

Монти Кол.

- ОК! - кима Миро. - Много ми е бавен нетбукът.
- Прехвърлям те тогава на бордовия компютър –

казва Монти Кол.

Миро извършва същите операции и успява да копира файла. После задава команда да го изтрие, но системата му иска парола.

- Искане парола! - вика Миро.
- Въведи я, де! - подканва го Физор Апс.
- Не я знам! - отчаяно я гледа Миро.
- Знаеш я! - вика Физор Апс.
- Да, знаеш я! - обажда се и Драгица. - Бързо!
- Драгица! - въвежда Миро и файлът се изтрива.
- Виждаш ли, че си знаел? - смее се Физор Апс.
- Значи, все пак съм аз! - доволно казва Драгица.
- Признавам, че си ти! - поглежда я Физор Апс. - Но

и ти трябва да ми признаеш заслугите.

Двете се смеят.

- И какво стана сега? - чуди се Миро.

- Няма да могат да възстановят системата – казва Физор Апс. - Като кацнат ще им трябва доста време, за да възстановят работата на бордовия компютър и да излетят. През това време всички ще са на безопасно място.

В този момент от кораба майка започват да ги обстрелват.

- По дяволите! - вика Миро. - Какво става тук?

- Изчезваме – казва Физор Апс и насочва совалката към кораба на Блавор и Монти Кол.

Изведнъж се чува алармен сигнал и на екрана излиза съобщение за опасност.

- Уцелиха ни – казва Физор Апс. - Монти, телепортирай ни.

От совалката изчезва Винко Станс, но Миро, Драгица и Физор Апс остават вътре.

- Монти, какво става? - вика Физор Апс.

- Не мога да ви прихваана! - чува се гласът на Монти Кол, но образът му изчезва от екрана. - Губя ви...

- Добре, ще се оправим сами – заявява Физор Апс. - Ще се наложи да кацнем. За съжаление сме в същата траектория и ще се приземим на мястото, където и кораба майка. Само че те заемат голяма площ. Дано успее да се приземя встрани от тях.

- И къде ще кацнем? - пита Миро.

- Някъде в югоизточна Европа – Физор Апс гледа екрана. - По-точно, на Балканите.

- Да не е в Хърватска? - подскача от радост Драгица.

- Не, доста по-на изток – обяснява Физор Апс.

- В Сърбия? - пита Драгица.

- Не – отговаря Физор Апс, - мисля че там е друга държава, само че не знам как се казва.

- Да не е България? - чуди се Миро.
- Може би – несигурно казва Физор Апс, - виж сам.
Миро поглежда екрана и вика:
- Ей, там вече е Черно море!
- Мисля, че няма да се приводним – успокоява го
Физор Апс. - Ще кацнем ето тук. Край този град. Знаеш ли
как се казва?
- Това е Варна – обяснява Миро. - Там имам един
колега.
- Май ще се наложи да му погостуваме – казва
Физор Апс, - преди да дойдат да ни измъкнат.
- Ще му се обадя – кима Миро, - дано има къде да
ни скрие.
- Щом е местен, ще намери – казва Физор Апс.
Корабът майка губи височина и плавно се
приземява на Франгенското плато. Електричеството във
Варна и околните села спира за известно време. Корабът е
толкова огромен, че от града се вижда като някаква
планина. Жителите на Веница и Аксаково също виждат
тази огромна планина. Над Каменар се спуска мрак,
защото коремът на кораба майка е точно над селото.
Десетки амортизиращи крака са се спуснали от кораба и на
места са заели цели ниви.
Совалката с Физор Апс, Миро и Драгица успява да
се приземи на една полянка в гората над Варна. Тримата
излизат.
Физор Апс казва на Миро:
- Прибери файла от бордовия компютър и го
изтрий.
Миро се свързва с бордовия компютър на совалката
и копира файла в своя нетбук. После го изтрива от
бордовия компютър.
- Сега да изчезваме – Физор Апс подканва Миро и

Драгица.

Влизат в гората и сядат на едно паднало дърво.

- Хайде, обади се на колегата си – казва Физор Апс.

Миро изважда джиесема си и търси в списъка с телефони. Най-накрая възкликва:

- Най-после, намерих го!

После звъни.

- Да?

- Хари, аз съм Миро от Загреб.

- О-о, Миро, как си. Какво става в Загреб?

- Не съм в Загреб, а в гората над Варна.

- Как така в гората над Варна? На Франгата?

- Ако така й казвате, да.

- На почивка ли си?

- Хубава почивка. Ще ми трябва обаче място за нощувка.

- Имам нещо пред вид. Как да те открия?

- Изпращам ти джипис координати.

- Виждам ги. След половин час съм там.

Драгица и Физор Апс гледат Миро с очакване.

- Ще дойде след половин час.

- Е, и? - пита Физор Апс.

- Имал нещо пред вид – обяснява Миро.

- И какво? - пита Драгица.

- Като дойде, ще разберем – казва Миро.

След половин час колегата на Миро пристига.

Здрависва се с всички и се вглежда във Физор Апс:

- Ти от кои си? - пита.

- Ами познай – казва Физор Апс.

- Не съм спец, но сигурно от влечугите.

- Как позна? - смее се Физор Апс.

- Сега ще се наложи да повървим половин час – казва колегата на Миро. - Имаме вила край Винаца. Там

ще е напълно безопасно. Предполагам, че появата ви е свързана с това огромно нещо.

- Почти – казва Физор Апс. - Но не сме от него.

Нашето е съвсем малко.

- А то къде е? - пита колегата на Миро.

- Зарязахме го – обяснява Миро. - Уцелиха ни. Вече за нищо не става.

Вървят по горските пътеки и Драгица казва:

- Различно е от Алтре Мунс.

- Да – съгласява се Физор Апс, - но на мен ми харесва.

- Все едно, че отиваме към вратата на рая! - казва Миро.

- Вратата на какво? - пита колегата на Миро.

- На рая – обяснява Миро. - Така казваме на входа към пространствения тунел.

- Не знаех, че има такова нещо – казва колегата на Миро.

- И ние доскоро не знаехме – обажда се Драгица. - Но защо ли ни трябваше да узнаваме?

Варна,

4 май 2010 – 11 юли 2010.